

Česlovas Milošas

Sodyba

Nėra namų, tik parkas, nors senieji medžiai iškirsti
Ir tankumynas gožia kadainykščio tako žymę.
Nugriautas svirnas, baltas, su spynom,
Su sklepais, arba rūšiais, kur stūksojo lentynos žieminiams obuoliams.
Tokios pat, kaip anuomet, kelio vėžės žemyn:
Prisiminiau, kur posūkis, bet upės neatpažinau;
Spalva ir rūdijančio sunkvežimių tepalo,
Ir nei meldų, nei vandens lelijų.
Neberasi liepų alėjos, kur bitės siaudė kadaise,
Ir sodai, saldybe girtų širšinių bei vapsvų tėvynė,
Sudūlėjo ir prasmego į dagius ir dilgėles.
Tas kraštas ir aš, nors buvom toli kits nuo kito,
Nukrėsdavom lapus daug metų tuo pačiu laiku,
Užpustydavo mudu, ir mudviejų vis mažėjo.
Ir štai mudu drauge, vienoj senatvėj.

Įdomu, kas čia per dūmai, ne iš kamino, iš vamzdžio
Virš mažo negrabaus barako, suręsto iš plytų ir lentų,
Piktžolių ir krūmų žalumoj – atpažinau sambucus nigra.

Garbė gyvenimui už tai, kad tebetrunka, vargingai, vos ne vos,
Jie valgė savo kukulius ir bulves
Ir bent turėjo malkų prakuroms, kai spaudė ilgos mūsų žiemos.

Vertė Tomas Venclova